

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 32 0 Rs 420368 24 Rev
Sarajevo, 05.11.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Svjetlane Milišić-Veličkovski kao predsjednice vijeća, Mirsade Čaušević-Dučić i Snježane Malešević kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice N.A. iz T., Ulica M. broj ....., koju zastupa punomoćnik Mirza Hrustić, advokat iz Tuzle, protiv tuženih Tuzlanski kanton – Ministarstvo zdravstva Tuzlanskog kantona, Ulica Rudarska broj 72., koga zastupa Kantonalno pravobranilaštvo Tuzla i Federacija F BiH - Odbor državne službe za žalbe, Ulica Hamdije Čemerlića broj 2, Sarajevo, radi utvrđenja i otklanjanja diskriminacije, vrijednost spora 499,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 420368 23 Rsž od 13.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj 05.11.2024. godine donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 420368 22 Rs od 12.05.2023. godine prvim stavom izreke utvrđeno je da je prvotuženi povrijedio pravila postupka u konkursnoj proceduri po Javnom konkursu za popunu radnog mjesta državnog službenika u Ministarstvu zdravstva Tuzlanskog kantona broj: 09-30-8-155/20, na način da nije postavio tužiteljicu na radno mjesto državnog službenika kao prvorangiranog kandidata, već je pod izuzetim okolnostima za postavljanje kandidata donio Rješenje o postavljenju državnog službenika broj: 13/1-30-30-020851-3/20 od 07.07.2021. godine, kojim je postavio S.V. na mjesto „Stručni savjetnik za pravne poslove“ bez da je rukovodilac tuženog kao organa uprave obavio intervju sa kandidatima sa liste uspješnih kandidata.

Drugim stavom izreke obavezani su tuženi da otklone povrede pravila postupka u odnosu na tužiteljicu na način da stave van snage, odnosno ponište kao nezakonita: Rješenje Ministarstva zdravstva Tuzlanskog kantona broj: 13/1-30-020851-3/20 od 07.07.2021. godine i Rješenje Odbora državne službe za žalbe broj: 01-30-790/21 od 28.01.2022. godine, te im je naložen ponovni izbor kandidata u skladu sa zakonom, a sve u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Trećim stavom izreke obavezani su tuženi da tužiteljici solidarno naknade troškove parničnog postupku u iznosu od 359,04 KM, a sve u roku od 15 dana od dana dostave presude, dok je u preostalom dijelu zahtjev za naknadu troškova odbijen.

Četvrtim stavom izreke odbijen je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je prvotuženi povrijedio pravo tužiteljice na jednako postupanje u odnosu na drugorangiranog kandidata V. S., u procesu izbora kandidata po Javnom konkursu za popunu radnog mjesta državnog službenika u Ministarstvu zdravstva Tuzlanskog kantona broj: 09-30-8-155/20, odnosno da je

prema tužiteljici počinjena diskriminacija na etničkoj pripadnosti i nacionalnoj osnovi različitim postupanjem od strane prvotuženog kod odabira drugih kandidata za državnog službenika u sličnim situacijama, na način da je rukovodilac prvotuženog organa donio Rješenje broj: 13/1-30-020851-3/20 od 07.07.2021. godine, kojim je za državnog službenika na radno mjesto „Stručni savjetnik za pravne poslove“, postavio S.V., kao drugorangiranog kandidata, na koji način je uskratio pravo tužiteljici da bude izabrana na radno mjesto kao prvorangirani, odnosno najuspješniji kandidat.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 420368 23 Rsž od 13.03.2024. godine prvim stavom izreke žalba tužiteljice je odbijena, prvostepena presuda u četvrtom stavu i dijelu trećeg stava izreke (kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu troškova) potvrđena. Drugim stavom izreke žalbe tuženih su uvažene i prvostepene presude u stavu I i II izreke preinačene, na način da je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice. Trećim stavom izreke obavezana je tužiteljica da prvotuženom na ime troškova cjelokupnog parničnog postupka isplati iznos od 1.380,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude. Četvrtim stavom izreke odbijeni su zahtjevi tužiteljica i prvotuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude tužiteljica je blagovremeno izjavila reviziju zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji i drugostepena presuda preinači, tako da se usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka, uvećanih za troškove revizijskog postupka ili da se drugostepena presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Prvotuženi je u odgovoru na reviziju predložio da se revizija odbaci ili odbije kao neosnovana.

Drugotuženi nije dostavio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji, i po službenoj dužnosti u smislu člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

U postupcima koji se vode po tužbama za zaštitu od diskriminacije, kakav je i konkretni postupak, revizija je uvijek dozvoljena u skladu sa članom 13. stav 2. u vezi sa članom 12. Zakona o zabrani diskriminacije².

Revizija je neosnovana.

Revizijski prigovor da je u postupku pred drugostepenim sudom učinjena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP-a u vezi sa članom 8. i 191. stav 4. ZPP nije osnovan. Protivno pravnom rezonovanju tužiteljice, drugostepeni sud je, pravilno primjenjujući odredbu člana 231. ZPP, u obrazloženju svoje presude ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora, a sve izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio sporne činjenice odlučne za ovaj spor.

---

¹ „Službene novine F BiH“ broj: 53/03,93/05 i 19/06, 98/15

² „Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 59/09 i 66/16

Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda tužiteljice ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu tih dokaza, tim više što ta ocjena u konkretnom slučaju uključuje prigovore činjenične prirode, a koji u revizijskom postupku nisu relevantni shodno članu 240. stav 2. ZPP-a.

Predmet ovog spora je poništenje rješenja u postupku izbora kandidata u konkursnoj proceduri po javnom konkursu radi popune upražnjenog radnog mjesta državnog službenika u organu prvotuženog, te utvrđenje i otklanjanje diskriminacije na etničkoj pripadnosti i nacionalnoj osnovi.

Iz pravno relevantnih činjeničnih utvrđenja nižestepeni sudovi proizilazi:

- da je Agencija za državnu službu F BiH, na zahtjev prvotuženog, objavila Javni konkurs radi popune upražnjenog radnog mjesta državnog službenika u organu prvotuženog za radno mjesto „Stručni savjetnik za pravne poslove“ jedan izvršilac;
- da se tužiteljica prijavila na konkurs i da je nakon obavljene konkursne procedure (pismeni i usmeni dio) svrstana na prvo mjesto na listi uspješnih kandidata sa osvojenih 91,66% bodova;
- da je ministrica D.Č., sa kandidatima koji su se našli na listi uspješnih kandidata obavila razgovor;
- da je po Rešenju o postavljenju državnog službenika broj 13/1-30-020851/20 od 12.10.2020. godine u radni odnos na navedeno radno mjesto primljena tužiteljica, kao najuspješniji kandidat;
- da je na rješenje o postavljenju i obavještenje o odabiru državnog službenika Slavena Vojinović, kao drugorangirani kandidat podnijela žalbu zbog nepoštivanja nacionalne zastupljenosti;
- da je Odbor državne službe za žalbe donio rješenje od 19.05.2021. godine kojim je poništio Obavještenje o rezultatima javnog konkursa Agencije za državnu službu F BiH broj 09-30-8-155-1-14/20 od 22.10.2020. godine i Rješenje Ministarstva zdravstva TK broj 13/1-30-020851/20 od 12.10.2020. godine i predmet vratio na ponovni postupak;
- da je u konkursnoj proceduri kod prvotuženog postavljen novi ministar Božo Jurić;
- da je u ponovnom postupku, novi ministar, B.J., u radni odnos, na osnovu već sačinjene liste uspješnih kandidata, bez obavljanja intervjuja, primio S.V., kao drugorangiranog kandidata.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan pod stavom I i II izreke jer je utvrdio da postupak izbora kandidata u ponovljenom postupku nije proveden u skladu sa članom 10. stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državnoj službi TK. To utvrđenje obrazlaže navodima da rukovodilac organa prvotuženog sa kandidatima koji su se našli na listi uspješnih kandidata po konkursu broj 09-30-8-155/20 nije obavio usmeni intervju, a što je bio dužan, te da slijedom toga rukovodilac prvotuženog, odnosno ministar B.J., nije ni mogao steći lični dojam kod odabira najboljeg kandidata, a što ukazuje da izbor nije proveden u skladu sa navedenom odredbom, tako da su tuženi dužni ukloniti počinjene povrede, na način da ponište osporena rješenja.

Odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva u stavu IV izreke, prvostepeni sud obrazlaže navodima da prema tužiteljici nije učinjena diskriminacija, po bilo kojem osnovu, jer je do izbora drugorangiranog kandidata došlo zato što je rukovodilac prvotuženog primijenio odredbe člana 3. Zakona o državnoj službi TK, kada je za Stručnog savjetnika za pravne poslove kod prvotuženog postavio S.V., kao pripadnika srpske nacionalnosti, budući da u navedenom organu nema zaposlenog niti jednog pripadnika te nacionalnosti.

Drugostepeni sud je, za razliku od prvostepenog suda, utvrdio da je neosnovan tužbeni zahtjev i pod stavom I i II izreke, uz obrazloženje da je izbor kandidata bio u skladu sa zakonskim propisima i da na zakonitost odluke ne utiče činjenica da novoizabrani ministar nije obavio usmeni intervju sa kandidatima sa liste uspješnih kandidata zato što se po članu 10. stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državnoj službi TK iz opravdanih razloga može postaviti kandidat bez obzira na redosljed utvrđen na listi uspješnih kandidata. Kako je je drugotuženom naloženo da sam preispituje svoju odluku, drugostepeni sud je smatrao da je i odluka pod stavom II izreke prvostepene presude nezakonita jer je suprotna članu 65. Zakona o državnoj službi u FBiH, pa je prvostepenu presudu pod stavom I i II preinačio, na način da je odbio tužbeni zahtjev.

U pogledu odluke pod stavom IV izreke drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravni zaključak prvostepenog suda da prema tužiteljici nije počinjena diskriminacija na etničkoj pripadnosti i nacionalnoj osnovi različitim postupanjem od strane prvotuženog, pa je žalba tužiteljice odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Neosnovano tužiteljica u reviziji prigovara da su nižestepeni sudovi na utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenili materijalno pravo.

Postupajući po reviziji, ovaj sud je utvrdio da revizionim navodima tužiteljica pobija utvrđenje drugostepenog suda da nisu povrijeđena pravila postupka u konkursnoj proceduri po Javnom konkursu za popunu radnog mjesta državnog službenika u Ministarstvu zdravstva Tuzlanskog kantona broj: 09-30-8-155/20. Naime revidentica smatra da su počinjene povrede postupka zato što ministar B.J. nije prije postavljenja S.V. obavio intervju sa kandidatima sa liste uspješnih kandidata, a da pri tome zanemaruje da je toku prvostepenog postupka utvrđeno da je prethodna ministrica D.Č. obavila intervju sa svim kandidatima sa liste uspješnih kandidata, pa kako i sa tužiteljicom, tako i sa S.V., iako nije sačinjen zapisnik, ali se zbog toga ne može smatrati da intervju nije obavljen i da prvotuženi nije postupio u skladu sa članom 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državnoj službi TZ³ jer se radi o istom konkursu i istoj konkursnoj proceduri. Po stavu ovog suda pravilno je primijenjena odredba člana 10. stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državnoj službi TK, kojom je propisano da rukovodilac organa državne službe postavlja najuspješnijeg kandidata sa liste uspješnih kandidata koji su prošli javni konkurs, a stavom 2. istog člana je propisano da izuzetno iz opravdanih razloga uz obrazloženje, rukovodilac organa državne službe može postaviti kandidata bez obzira na redosljed utvrđen na listi uspješnih kandidata, a nakon obavljenog usmenog intervjua sa svim kandidatima sa liste uspješnih kandidata. Stavom 3. istog člana je propisano da se pod opravdanim razlozima iz stava 2. podrazumijevaju nacionalna i spolna struktura u organu državne službe i prednost u zapošljavanju utvrđena posebnim propisima. U konkretnoj pravnoj stvari prvotuženi je postavio S.V. kao kandidata srpske nacionalnosti primjenjujući odredbe člana 3. stava 1. Zakona o državnoj službi TK, kojim je propisano da će u organima državne službe u Kantonu Bošnjaci, Hrvati i

---

³ („Sl. novine TK“, broj 7/17, 10/17, 10/18, 14/18, 8/21 i 10/22)

Srbi, kao konstitutivni narodi, zajedno sa ostalima i građani Bosne i Hercegovine, biti proporcionalno zastupljeni. Stavom 2. propisano je da kao ustavni princip, proporcionalna zastupljenost bazira se na popisu stanovništva iz 1991. godine, dok Aneks 7. ne bude proglašen realizovanim, a stavom 3. da Vlada Tuzlanskog kantona, gradonačelnik i načelnici opština na području Kantona nadziru nacionalnu zastupljenost državnih službenika i namještenika u organima državne službe. Prvotuzeni je primijenio i odredbe člana 3. Ustava Tuzlanskog kantona, kojim je propisano da će konstitutivni narodi i pripadnici ostalih biti proporcionalno zastupljeni u Vladi, ministarstvima Kantona, Kantonalnom i općinskim sudovima, u kantonalnim i općinskim organima vlasti i upravi i da će takva zastupljenost odražavati popis stanovništva iz 1991. godine do potpune provedbe Aneksa 7. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini. Citirane odredbe su primijenjene zato što je utvrđeno da kod prvotuzenog nije bilo zaposlenika koji su se izjašnjavali kao pripadnici srpske nacionalnosti, iako je zaposleno deset zaposlenika, tako da po stavu ovog suda pravilno su primijenjeni citirani propisi prilikom postavljenja S.V..

Nadalje, tužiteljica tužbom predlaže da se utvrdi da je tuženi povrijedio pravila postupka zato što nije postavio tužiteljicu na radno mjesto državnog službenika kao prvorangiranog kandidata. Ovakav zahtjev nije osnovan jer tužiteljica tužbom ne može zahtijevati postavljenje na radno mjesto, odnosno tražiti navedeno utvrđenje, zato što je u nadležnosti suda da ispituje da li je ili nije bilo povreda postupka pri izboru kandidata po objavljenom konkursu, i ako jeste, presudom se poništava odluka o izboru i nalaže se da se postupak ponovo provede. Kako se revizijom ne ukazuje na druge povrede postupka, ovaj dio tužbenog zahtjeva je neosnovan i kao takav pravilno odbijen.

Neosnovano revidentica osporava odluku pod stavom II, kojim je odbijen tužbeni zahtjev da se naloži tuženim da stave van snage, odnosno da se ponište kao nezakonita: Rješenje Ministarstva zdravstva Tuzlanskog kantona broj: 13/1-30-020851-3/20 od 07.07.2021. godine i Rješenje Odbora državne službe za žalbe broj: 01-30-790/21 od 28.01.2022. godine, te da im se naloži ponovni izbor kandidata jer po stavu ovog suda drugostepeni sud je pravilno primijenio odredbe člana 65. stav 9.a) Zakona o državnoj službi u FBiH⁴ kada je odbio tužbeni zahtjev. Navedenom odredbom propisano je da su odluke Odbora za žalbe konačne i da podliježu svakom preispitivanju od nadležnog suda, te da se postupak pred sudom može pokrenuti u roku od 30 dana od dana prijema konačne odluke, pa je drugostepeni sud pravilno zaključio da Odbor za žalbe ne može svojom odlukom stavljati van snage svoje odluke, odnosno ne može ih poništavati jer to je u nadležnosti suda, pa posljedično tome ne može se presudom nalagati da drugotuzeni sam preispituje svoju odluku, a kako u skladu sa članom 2. stav 1. ZPP-a sud raspravlja u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva, tako da bez tužbenog zahtjeva za poništenje rješenja, ne može se presudom ni nalagati poništenje nezakonitih odluka. Nadalje, tužbeni zahtjev pod ovim stavom je neosnovan i iz razloga što nije utvrđeno da su tuženi postupali nezakonito prilikom donošenja ospornih rješenja, pa da bi se ta rješenja trebala poništiti.

Protivno navodima iz revizije nižestepeni sudovi su pravilno primijenili i odredbe člana 2., 3. i 15. Zakona o zaštiti od diskriminaciji, (u daljem tekstu ZZD) člana 8. i 12. stav 3. Zakona o radu⁵ (u daljem tekstu ZOR), kada su zaključili da je tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije nije osnovan.

---

⁴ („Sl. novine FBiH“, broj 29/03-99/2015 i 9/2017-Odluka Ustavnog suda).

⁵ („Službene novine Federacije BiH“, broj 26/16, 89/18, 23/20 – Odluka Ustavnog suda FBiH, 49/21 i 44/22, dalje: ZOR)

Prema odredbi člana 2. stav 1. ZZD diskriminacijom, u smislu ovoga zakona, smatrat će se svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojoj osobi ili skupini osoba i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojoj osobi onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim područjima života.

Odredbom člana 3. stav 1. i 2. ZZD definisani su oblici diskriminacije, tako što se pod neposrednom diskriminacijom podrazumijeva svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupe lica u sličnim situacijama, a pod posrednom diskriminacijom se podrazumijeva svaka situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definirane u članu 2. stavu 1. ovog zakona u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Odredbom člana 15. stav 1. ZZD propisano je u svim postupcima predviđenim ovim zakonom kada osoba ili grupa osoba, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani.

Prema odredbi čl. 8. stav 1. ZOR zabranjena je diskriminacija radnika kao i lica koja traže zaposlenje, s obzirom na spol, spolno opredjeljenje, bračno stanje, porodične obaveze, starost, invalidnost, trudnoću, jezik, vjeru, političko i drugo mišljenje, nacionalnu pripadnost, socijalno porijeklo, imovno stanje, rođenje, rasu, boju kože, članstvo ili nečlanstvo u političkim strankama i sindikatima, zdravstveni status, ili neko drugo lično svojstvo. Po stavu 3. zabranjena je direktna diskriminacija uzrokovana nekim od osnova iz st.1. ovog člana kojim se radnik, kao i lice koje traži zaposlenje stavlja ili je bilo stavljeno u nepovoljan položaj u odnosu na druga lica u istoj ili sličnoj situaciji, a stavom 4. zabranjena je indirektna diskriminacija, koja postoji kada određena naizgled neutralna odredba, pravilo, kriterij ili praksa stavlja ili bi stavila u nepovoljan položaj radnika kao i lice koje traži zaposlenje zbog određene osobine, statusa, opredjeljenja, uvjerenja, ili vrednosnog sistema koji čini osnove zabrane diskriminacije iz st.1. ovog člana u odnosu na drugog radnika, kao i lice koje traži zaposlenje.

Odredbom člana 12. stav 3. ZOR propisano je da ako radnik odnosno lice koje traži zaposlenje u slučaju spora iznese činjenice koje opravdavaju sumnju da je poslodavac postupio suprotno odredbi ovog zakona o zabrani diskriminacije, na poslodavcu je teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije, odnosno da postojeća razlika nije usmjerena na diskriminaciju već da ima svoje objektivno opravdanje.

Tužiteljica je u toku postupka navodila, a što i u reviziji ponavlja, da se diskriminacija u odnosu na nju ogleda u činjenici da je prvotuzeni u ranijim konkursnim procedurama prilikom prijema u radni odnos, nije vodio računa o nacionalnoj strukturi zaposlenih unutar organa, te da

davanje prednosti pri zapošljavanju pripadnicima jednog od konstitutivnih naroda se ne može podvesti pod član 5. Zakona o zabrani diskriminacije.

Po stavu ovog suda ovi revizioni navodi su neosnovani jer da bi se utvrdila diskriminacija mora se utvrditi da je do stavljanja u nejednak položaj došlo zbog jednog od zabranjenih osnova i da zaštićeni osnovi predstavljaju ključni element diskriminacije, kao i da različito tretiranje osoba predstavlja diskriminaciju samo ukoliko se zasniva na jednom od zakonom propisanih zaštićenih osnova. I po stavu ovog suda prvotuženi je dokazao da postavljenje S.V. na mjesto Stručnog saradnika za pravne poslove nije bilo motivirano nekim od zabranjenih osnova, već se radilo o legitimnom cilju zasnovanom na objektivnoj i razumnoj opravdanosti, koja se zasniva na primjeni pozitivni zakonskih propisa, kojim je propisano da će u organima državne službe biti proporcionalno zastupljeni Bošnjaci, Hrvati i Srbi, kao konstitutivni narodi, zajedno sa ostalim građanima Bosne i Hercegovine, tako da postavljenje državnog službenika iz reda pripadnika srpske nacionalnosti kao jednog od konstitutivnih naroda je u saglasnosti sa članom 3. Zakona o državnoj službi TK i članom 3. Ustava Tuzlanskog kantona.⁶

Po stavu ovog suda u konkretnom slučaju nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da se trebaju ispoštovati dva zakonska principa i to proporcionalna zastupljenost konstitutivnih naroda i zabrane diskriminacije, a što po stavu ovog suda, ukazuje da zbog poštivanja proporcionalne zastupljenosti konstitutivnih naroda u konkretnom slučaju nije počinjena diskriminacija. Različit tretman koji proističe iz primjene različitih propisa, kao što je u ovom konkretnom slučaju ne predstavlja diskriminaciju jer tuženi su primjenom navedenih odredbi donijeli odluku da se primi drugorangirani kandidat a ne tužiteljica, sa ciljem da se takvim izborom ispoštuje nacionalna zastupljenost u Ministarstvu zdravlja Tuzlanskog kantona, kako je to propisano odredbom člana 3. Zakona o državnoj službi TK i članom 3. Ustava TK.

Da prema tužiteljici nije počinjena diskriminacija po etničkoj i nacionalnoj pripadnosti dokazuje i činjenica da su tuženi primijenili odredbu člana 10. stav 2. i 3. istog člana kada su dali prednost drugorangiranoj kandidatkinji jer stavom 3. propisano da pod opravdanim razlozima iz stava 2. podrazumijevaju se nacionalna i spolna struktura u organu državne službe i prednost u zapošljavanju utvrđena posebnim propisima.

I po ocjeni ovog suda, tuženi su dokazali da prema tužiteljici nisu nastupili diskriminatorno već da su primijenili navedene propise a što ima legitiman cilj zasnovan na objektivnoj i razumnoj opravdanosti kako je to propisano odredbom člana 5. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije. Navedenom odredbom propisano je da zakonske mjere i radnje neće se smatrati diskriminacijskim kada se svode na nepovoljno razlikovanje ili različito postupanje ako su zasnovane na objektivnoj i razumnoj opravdanosti. Također se neće smatrati diskriminacijskim postupanjem, kada se njima ostvaruje legitiman cilj i ako postoji razuman odnos proporcionalnosti između sredstava koja se koriste i cilja koji se nastoji realizirati, a što je u konkretnom slučaju jer navedenim zakonskim odredbama su poduzete pozitivne mjere, sa ciljem da bi se osigurala zastupljenost zaposlenika svih etničkih grupa u državnim institucijama Tuzlanskog kantona.

Revidentica se u reviziji poziva na presudu Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Kalinike, u kojoj je sud automatski odabir kandidata jednako kvalificiranog kandidata

---

⁶ („Sl. novine Tuzlansko-podrinjskog kantona“, broj 7/97 i „Službene novine TK“, broj 13/99).

koji pripada manjoj zastupljenoj grupi proglasio diskriminatornim a da je nakon kritika, u premetu Marschl, Sud u presudi naveo da ostaje kod iznijetog stava da ne dozvoljava automatizam prilikom primjene preferencialnog tretmana ali je dozvolio da u slučaju dva jednaka kvalificirana kandidata prednost može dati kandidatu koji pripada manje zastupljenoj grupi, a što je primijenjeno i u konkretnom slučaju. Iz činjeničnih utvrđenja proizilazi da je izabrana kandidatkinja, u odnosu na tužiteljicu imala samo 1% manje bodova, pa se može smatrati da se radilo o jednako kvalificiranim kandidatima i da njenim izborom nisu povrijeđeni stavovi Evropskog suda za ljudska prava iz presuda na koje se revidentica poziva u reviziji.

Naprijed navedeno ukazuje da je drugostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je zaključio da u konkretnom slučaju nema niti jednog od zabranjenih osnova diskriminacije, pa je po ocjeni ovog suda pravilno odbijen tužbeni zahtjev.

Ostali revizijski navodi nisu od odlučnog značaja za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP), pa ih sud nije posebno obrazlagao.

Pošto nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju valjalo odbiti.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava revizije primjenom odredbe iz člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP jer u revizijskom postupku nije uspjela.

Predsjednica vijeća
Svjetlana Milišić-Veličkovski, s.r.